

(viides jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit J. Makarczyk ja P. Kūris (esittelevä tuomari), julkisasiamies: F. G. Jacobs, kirjaaja: R. Grass, on antanut 10.3.2005 tuomion, jonka tuomiolauselmalla on seuraava:

1 Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut sähköisten viestintäverkkojen ja niiden liitännäistoimintojen käyttöoikeuksista ja yhteenliittämisestä 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/19/EY (käyttöoikeusdirektiivi), sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (valtuutusdirektiivi), sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY (puitedirektiivi) eikä yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY (yleispalveludirektiivi) mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisten direktiivien noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2 Luxemburgin suurherttuakunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EUVL C 190, 24.7.2004.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO,

(viides jaosto)

10 päivänä maaliskuuta 2005,

asiassa C-240/04: Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Belgian kuningaskunta (¹)

(Jäsenyysselvotteiden noudattamatta jättäminen — Direktiivit 2002/19/EY, 2002/20/EY, 2002/21/EY ja 2002/22/EY — Sähköiset viestintäverkot ja -palvelut — Direktiivin määräjassa tapahtuvan täytäntönnäpon laiminlyönti)

(2005/C 115/16)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Asiassa C-240/04, jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysselvotteiden noudattamatta jättämisestä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 8.6.2004, Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehenään M. Shotton) vastaan Belgian kuningaskunta (asiamiehenään E. Dominkovits), yhteisöjen tuomioistuin (viides jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit J. Makarczyk ja P. Kūris (esittelevä tuomari), julkisasiamies: F. G. Jacobs, kirjaaja: R. Grass, on antanut 10.3.2005 tuomion, jonka tuomiolauselmalla on seuraava:

1 Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut sähköisten viestintäverkkojen ja niiden liitännäistoimintojen käyttöoikeuksista ja yhteenliittämisestä (käyttöoikeusdirektiivi) 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/19/EY, sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista (valtuutusdirektiivi) 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY ja sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä (puitedirektiivi) 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut säädettyssä määräjassa kaikkia kyseisten direktiivien noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2 Belgian kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EUVL C 190, 24.7.2004.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS,

(toinen jaosto)

17 päivänä helmikuuta 2005,

asiassa C-250/03 (Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia esittämä ennakkoratkaisupyyntö), Giorgio Emanuele Mauri vastaan Ministero della Giustizia Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (¹)

(Työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohta — Asianajajan ammattiin pääsy — Lainsäädäntö, joka koskee tutkintoa, jonka perusteella voi saada kelpoisuuden harjoittaa asianajajan ammattia)

(2005/C 115/17)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Asiassa C-250/03, jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Italia) on esittänyt 13.11.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 11.6.2003, saadaksesen ennakkoratkaisun asiassa Giorgio Emanuele Mauri vastaan Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano, yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk ja J. Klučka, julkisasiamies: P. Léger, kirjaaja: R. Grass, on 17.2.2005 antanut määräjän, jonka määräysosa on seuraava:

EY 81, EY 82 artikla ja EY 43 artikla eivät ole esteenä 27.11.1933 annetun asetuksen nro 1578, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, 22 §:n kaltaiselle säännökselle, jossa säädetään, että asianajajan ammattiin pääsyn edellytyksenä olevassa tutkinnossa lautakunta koostuu viidestä oikeusministeriön nimittämästä jäsenestä eli kahdesta tuomarista, yhdestä oikeustieteen professorista ja kahdesta asianajajasta, jotka Consiglio nazionale forense (kansallisen asianajajaliiton hallitus) nimeää kyseisen tuomiopiirin asianajajayhdistysten hallitusten yhteisestä ehdotuksesta.

(¹) EUVL C 200, 23.8.2003.

Ruotsin kuningaskunnan 14.2.2005 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun viidennen jaoston asiassa T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH, tukijoinaan Alankomaiden kuningaskunta, Ruotsin kuningaskunta ja Tanskan kuningaskunta, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, tukijanaan Ison Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, 30.11.2004 antamasta tuomiosta

(Asia C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Ruotsin kuningaskunta, asiamiehenään K. Wistrand, on valittanut 14.2.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun viidennen jaoston asiassa T-168/02 (¹), IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH, tukijoinaan Alankomaiden kuningaskunta, Ruotsin kuningaskunta ja Tanskan kuningaskunta, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, tukijanaan Ison Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, 30.11.2004 antamasta tuomiosta.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-168/02 30.11.2004 antaman tuomion,
2. kumoaa 26.3.2002 tehdyn komission päätöksen ja
3. velvoittaa komission korvaamaan Ruotsin kuningaskunnalle yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut:

Ruotsin hallitus väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion antaessaan rikkonut yhteisön oikeutta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensiksi, että Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o 1049/2001 2 artiklassa säädetty oikeus saada tutustua toimielinten asiakirjoihin (asiakirjajulkisuudesta annettu asetus) kattaa kaikki näiden toimielinten hallussa olevat asiakirjat ja tämän vuoksi niitä voidaan pyytää, jotta kolmansilta osapuolilta, erityisesti jäsenvaltioilta peräisin olevista asiakirjoista voitaisiin saada tietoja. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti, että niin sanottua laatijan sääntöä eli periaatetta siitä, että asiakirjan laatijalla on päätösvalta asiakirjasta ja siten se päättää, voidaanko se luovuttaa siitä riippumatta, kenen hallussa asiakirja on, ei ole sisällytetty asetukseen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin omaksui kuitenkin sen kannan, että asiakirjajulkisuudesta annettu asetus merkitsee sitä, että jäsenvaltioita kohdellaan eri tavoin ja että laatijan sääntöä tämän vuoksi sovelletaan jäsenvaltioiden laatimiin asiakirjoihin. Tämän kannan perustelemiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensinnäkin, että asetuksen 4 artiklan 5 kohdassa selvästi ilmaistu toimielimen velvollisuus saada jäsenvaltion etukäteen antama suostumus olisi muutoin vaarassa jäädä kuolleeksi kirjaimeksi ja toiseksi, että kyseisen asetuksen tavoitteena tai vaikutuksena ei ole kansallisen lainsäädännön muuttaminen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan jäsenvaltiolla ei ole velvollisuutta perustella asiakirjajulkisuudesta annetun asetuksen 4 artiklan 5 kohdan nojalla esittämänsä pyyntöä.

Ruotsin hallitus katsoo kuitenkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamalle tulkinnalle ei ole löydettävissä nimenomaista ja yksiselitteistä tukea kyseessä olevasta säännöksestä tai muualtakaan kyseisestä asetuksesta. Näin ollen mikään niistä argumenteista, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustanut tulkintansa, ei yksinään tai yhdessä muiden argumenttien kanssa voi muodostaa syytä olla ottamatta huomioon sitä perustavanlaatuista sääntöä, johon asiakirjajulkisuudesta annettu asetus perustuu. Asetuksen mukaan sen toimielimen, jonka hallussa asiakirja on, on päätettävä sen luovuttamisesta. Jos mitään luovuttamisäännöstä asetuksen 4 artiklan 1–3 kohdassa säädettyä poikkeusta ei voida soveltaa, asiakirja on luovutettava. Asiakirjajulkisuudesta annetun asetuksen 4 artiklan 5 kohdassa oleva velvollisuus saada jäsenvaltion suostumus on menettelyllinen sääntö, joka täyttää tavoitteensa vaikkei jäsenvaltioilla olisikaan absoluuttista veto-oikeutta. Myöskään veto-oikeuden puuttuminen ei merkitse mitään kansallisen lainsäädännön muuttamista.

Asiakirjajulkisuudesta annetun asetuksen nojalla päätös evätä oikeus tutustua asiakirjoihin voidaan tehdä ainoastaan jonkun sen 4 artiklan 1–3 kohdassa mainitun poikkeuksen perusteella. Jos kyseessä oleva jäsenvaltio ei perustele päätöstään kieltäytyä asiakirjan luovuttamisesta, jäsenvaltio ottaa riskin siitä, että toimielin ei voi katsoa, että on olemassa erityinen luottamuksellisuuden tarve, joka voi olla peruste olla luovuttamatta asiakirjaa luovuttamisääntöä koskevien poikkeusten nojalla.